

Igo Gruden:

Med nama ...

Med nama je vse polno zlatih niti,
po mraku skrivno napeljanih cest,
med nama so noči, vsa njih prelest
in vzdih z zemlje v mračnih daljah skriti.

Med nama, draga, so nebá odsviti,
praméni svetlo-padajočih zvezd,
med sanjami najtišjimi — bolest,
utripi večnosti v akorde zliti.

Med nama je ljubav ... kot cvet dehteči,
ki v mraku dahne v gluhi molk jezéra,
v srcé je zlata pala iz vsemira:

in — kolobarji preko vôd hiteči —
so misli zbrale se v drhteče vale,
do tebe, draga, v noč se razbežale ...

Miran Jarc:

Molčanje.

Kot težke, bolne misli tišina mučna se vlega,
želj visokih polet zapira kot mrzli zid ječe.
Otroški krik od nekod — kot meča ostrina seče
dušečo, težečo tišino v duši — —
Pogled mi uhaja v solnčno daljino:
tam gozd sanjajoč se ziblje, globoko premišljujoč ...
reka se v solnčnem blesku leskeče, kot v sanjah trepeče ...
čez modro nebo oblaki, pastirjeve želje, beže ...
Vso kri besnečo, plamtečo bi dalo iščoče srcé
za hip, ki bi združil utrip moje duše z Neznanim, Iskanim — —
A misli in želje se trudne pleto v razžarjenem toku,
ki se strdeva v svinčeno mrzel obup.

